

mineke *durft* wel

n. m. Schouten

MINEKE DURFT WEL!

MINEKE DURFT WEL!

DOOR

N. M. SCHOUTEN

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

HOOFDSTUK I

Het was de tweede Kerstdag, en 's middags zou het kinderkerstfeest om halfzes beginnen. Ja, het zóu om halfzes aanvangen, maar het wèrd vijf voor zes.

Misschien denk je, dat de kinderen vergeten waren, dat de dienst om halfzes begon. Niks, hoor!

Precies op tijd waren ze er allemaal. . . . op één na.

En die ene was Mineke Tolsma.

Bijna een half uur hebben ze allen met angstige spanning in de kerk zitten wachten.

Mineke was een uur geleden nog thuis.

Vader en moeder hadden er niets van gemerkt, dat ze de deur uitgegaan was.

Niemand wist waar ze was.

Je kunt je best indenken hoe angstig de mensen toen wel waren. Waar zou dat kind toch zijn?

Jullie zijn nu zeker ook al nieuwsgierig waar Mineke geweest is die tweede Kerstdag.

Nu, dan zal ik het je eens vertellen. Maar dat is niet zo in een ommezentje gedaan, hoor. 't Is een heel verhaal. Mineke Tolsma woonde in een dorp in Gelderland, waar

haar vader dominee was. Dat is nu al veertig jaar geleden. Toen was alles heel anders in het dorp dan nu. Auto's en motorfietsen snorden er toen niet door de dorpsstraat. Welnee, er waren nog maar heel weinig auto's in die dagen. In het dorpje, waar Mineke woonde, was er één. Die was van de baron. Ja, ja, deftig, hè?

Die baron was schatrijk.

Hij woonde in een kasteel, dat midden in een groot bos stond. De mensen uit het dorp waren erg trots op dit bos, hoewel ze er niet eens vrij in mochten wandelen. Alles was afgerasterd met prikkeldraad en bij elke ingang stond een bordje: Verboden toegang. Art. 461 Wetb. v. Strafrecht. Je mocht er alleen inkomen als je een wandelkaart had gehaald bij Geurtsen, de jachtopziener.

Je denkt misschien: Wat heeft dit alles met Mineke te maken? Stil maar! Het hoort er echt bij. 't Wordt immers een heel verhaal! Luister maar, want hier begint Minekes eerste avontuur.

Op een Woensdagmiddag, 't was half September, was ze met Leentje Kamp, haar vriendinnetje, in de tuin aan 't spelen. Ze hadden een theeserviesje en deden net alsof ze echte dames waren, die bij elkaar op visite kwamen.

Maar zodra de thee en koekjes op waren, was ook het spelletje afgelopen. Samen slenterden ze naar de dorpsstraat. Misschien was daar iets te beleven. . . . Opeens bleven ze staan. Stil eens! Wat horen ze daar? Ze turen de weg af. . . . Zou dat Meier, de bakker, met zijn paard en wagen zijn?

„Hij is het,” juichte Leentje.

„Ja, ja!” Mineke werd er vrolijk van.

't Was ook echt iets om blij van te worden, want ze mochten heel vaak een eind met de bakker meerijden.

De meisjes bleven niet wachten tot Meier bij hen was. Welnee, op een draf liepen ze hem tegemoet. Meier zag

die twee al aankomen, en toen ze vlak bij waren, hield hij de teugels in.

„Weer eens mee?” vroeg hij lachend. „’t Kan nu nog! Als het straks koud wordt, gaat het niet meer.”

Mineke klauterde het eerst op de wagen en ging naast de bakker zitten. Hijgend plofte Leentje naast haar neer.

„Vooruit, Pietje!”

Meier klakte met zijn tong, het paard spitste de oren, en daar ging het er vandoor.

„Mag ik nog eens, Meier?” vroeg Mineke.

„Wat nog eens?” deed de bakker of hij het niet begreep.

„Sturen toch,” zei Mineke een beetje schuchter.

„Maar goed opletten, hoor! Denk er aan, dat we niet in een sloot terechtkomen.” En meteen gaf Meier de leidsels aan Mineke. „Eigenlijk had je een jongen moeten zijn!” lachte hij.

„Dat heeft meester ook wel eens gezegd,” wist Leentje.

Mineke hoorde niet eens wat ze zeiden, ze had al haar aandacht bij het sturen.

Zo reden ze langs de school, langs de kerk en de pastorie. . . . Zou vader of moeder haar zien?

Ja, hoor! Moeder stond juist voor ’t raam.

Groetend stak Meier de zweep omhoog naar mevrouw en ging een tikje naar achteren, zodat ze haar dochter dan beter kon zien.

Lachend wuifde moeder naar Mineke en Leentje.

Ze reden verder. . . . Ze kwamen langs het bos van de baron en toen waren ze het dorp uit.

„Tot hoever gaan jullie vandaag mee?” vroeg Meier.

„Tot uw huis,” stelde Mineke voor.

„Dan zou je terug drie kwartier moeten lopen,” temperde de bakker. „Nee, dat zullen we niet doen. We gaan maar weer tot onze bekende halte: de boerderij van De Vries.”

„Da's goed,” knikten ze alle twee. 't Was alleen jammer, dat ze er zo gauw waren.

Mineke gaf de leidsels aan Meier terug en zei: „'t Was fijn!”

„Dat dacht ik wel. Als het de volgende week zo uitkomt, mogen jullie weer mee, hoor! Als jullie willen tenminste!”

„Wat graag! Dag, bakker!”

„Dag, Mineke. Dag, Leentje!”

Ze keken de wagen nog even na, keerden zich dan om en stapten samen in de richting van het dorp.

Toen ze vlak bij het bos van de baron waren, zei Mineke opeens: „Zullen we eens het bos ingaan?”

„Het bos in?” haalde Leentje ongelovig uit. Aan haar stem kon je horen, dat ze dacht: Hoe heb ik het nou met je?

„Ja, het bos in. Daar kun je toch wel fijner spelen dan op de weg.”

„Dat kan best, maar het mag immers niet.”

„Er is zoveel dat niet mag. . . . Iedereen gaat er in.”

„Iedereen?” Leentje kon niet anders dan alles ongelovig herhalen. „Iedereen! Ik zou niet weten wie!”

„Jongens maar wat vaak. Die gaan er nog wel in om noten en bosbessen te plukken. Dat doen wij toch zeker niet, wij gaan er alleen maar spelen. Toe. . . . kom. . . . 't is net zo fijn in 't bos!”

„Maar. . . . eh. . . . als de baron ons ziet!”

„De baron is nooit thuis. Alleen 's Zondags.”

„En Geurtsen, de boswachter dan? Als die je snapt, ben je er bij.”

„Geurtsen slaapt natuurlijk als de baron niet thuis is.” Mineke vond alles heel eenvoudig. De baron was niet thuis en Geurtsen deed vast een slaapje. Dan kon je best in 't bos spelen.

Ze liep tot vlak bij het prikkeldraad.

„Waarom staat dit er dan omheen?” zei Leentje op de afrastering wijzend.

„Dat is voor dieven. De baron vindt het helemaal niet erg als we in zijn bos spelen. 't Is maar wat een aardige man!”

Die Mineke! Ze had de baron zelfs nog nooit gezien. Alleen had ze vader wel eens horen zeggen, dat de baron heus wel een beste vent was, als je hem goed kende.

Eer Leentje er erg in had, stond Mineke al aan de andere kant van het prikkeldraad.

„Kom toch,” wenkte Mineke. „Ben je zo kinderachtig? Kom, 't is hier maar wat fijn!”

Leentje sputterde niet meer tegen, ze kroop ook onder het met scherpe punten bezaaide ijzerdraad door.

Daar stonden ze nu tussen struiken en heesters. Ze moesten eerst een pad zoeken. Met beide armen maaiend, baanden ze zich een weg.

„Hier is een pad,” wees Mineke aan.

Achter elkaar — Mineke voorop — liepen ze het bos in. Maar wat was het daar stil. . . . Hun voetstappen hoorden

ze niet in het mulle zand. Alleen hoog in de boomtoppen ruiste de wind . . .

„Waar ga je heen?” fluisterde Leentje onrustig.

„Zul je wel zien. Hier dichtbij is vast wel een mooi plekje.”

Zwijgend liepen ze verder . . . Maar opeens! . . .

Wat zien ze daar tussen heesters en struiken door? Het kasteel, met de hoge, brede stenen trap en daarvoor mooie gazons met kleurige bloemen. . . . Meer zien ze niet. . . .

„Ik ga terug,” klonk bang Leentjes stem.

En Mineke zei niets, maar zette het op een lopen. . . .

Terug. . . . terug naar het prikkeldraad.

Ze renden achter elkaar. . . . Was dat paadje zó lang?

Hadden ze al zó lang gelopen?

Bijna waren ze de plek, waar ze onder het prikkeldraad door waren gekropen, voorbijgegaan, maar Leentje zag het net nog. . . . Hijgend bleven ze staan. . . . Hoorden ze iets? Kwam er iemand aan? Nee?

't Was stil. Zo heel erg stil. . . . Boven in de boomtoppen ruiste de wind; anders niet. . . .

Toen begon Mineke te lachen. „Wat suf! Nu zijn we voor niets weggelopen!”

Ja, knikte Leentje en begon ook te lachen. „De baron is niet eens thuis heb jij gezegd, en jij liep ook weg.”

„Dat weet ik wel, maar ik schrok zomaar van het kasteel.

Ga je weer mee? We gaan terug, maar dan slaan we straks linksaf. Dan lopen we een stukje dieper het bos in.”

Daar gingen ze weer. Langzaam, steeds alle kanten uit turend, maar ze zagen niets.

Dit maakte hen rustiger . . . Hier ging het pad linksaf.
„Deze kant uit,” bedisselde Mineke parmantig.
Ze hadden zich daarstraks voor niets bang gemaakt, gevaar
was er niet, en van 't kasteel was nu niets te zien.
't Jonge, jonge, wat dwaalden ze nu ver!

Bijna onhoorbaar ritste een eekhoorntje een denneboom in.

„Leuk, hè?” wees Leentje aan.

Mineke gluurde tussen de takken door, maar van het dier-
tje was niets meer te zien. . . .

Nu keken ze telkens omhoog naar de bomen.

„Kijk eens! Notebomen!” Mineke had ze ontdekt.

In een lange rij stonden de walnotebomen, tjokvol met
grote, groene vruchten.

„Ik wou, dat er een op de grond lag,” hoopte Leentje.

„We zullen zoeken, misschien vinden we er een.”

Zo gelukkig waren ze niet.

Maar een paar bomen verder hing een tak naar omlaag
gebogen. Zó laag dat, wanneer ze een sprongetje maakten,
ze er gemakkelijk bij konden.

„Zullen we het proberen?” En meteen wipte Mineke al
omhoog.

Mis. . . . Nog eens en dan flink afzetten. Hoepla!

Ja. . . . gelukt!

Maar op hetzelfde ogenblik. . . . Krak!

Wat was er nu gebeurd?

De tak gebroken. . . . Wat is dat erg!

Zó hadden ze het niet bedoeld. . . .

Krachteloos hing de fris-groene tak langs de stam
neer. . . . Dat is jammer. . . . Spijtig keken ze er naar. . . .

Opeens! Weer een schrik!

Een patrijs wickte met snorrende vleugelslag over hun
hoofden. . . .

En hoorden ze daar geritsel in de heesters?

Waren dat voetstappen van mensen?

„Kom mee,” riep Mineke. „Vlug!”

Ze holden weg. . . .

Daar klonk het: „Blijf staan!”

De stem was zo gebiedend en zo dringend, dat ze zonder er verder bij te denken, gehoorzaamden.

„Zie je wel, Geurtsen,” hoorden ze diezelfde stem zeggen. „Heb ik het je niet gezegd? Gelukkig dat je niet geschoten hebt. Meisjes, komen jullie eens hier!”

Langzaam liepen ze terug. Ze durfden bijna niet opkijken. Midden op het pad stonden, wijdbeens, twee mannen met rijlaarzen aan.

De éne kenden ze best. Dat was Geurtsen, de boswachter; het jachtgeweer had hij nog in de aanslag.

Zou die andere de baron zijn? Dat kon haast niet anders. . . . Hij zag er zo deftig uit, droeg een groene jachthoed met een veertje er op, en hield het geweer in de rechterhand met de kolf op de grond.

„Kinderen,” begon hij. „Wat is dat goed afgelopen. Jullie had wel dood kunnen zijn. Heb je die patrijs niet zien vliegen? Ja? Nou, die hadden wij onder schot. . . . Maar ik meende iets te horen en daarom schoten we nog niet. Als dat eens wel was gebeurd. . . . ik moet er niet aan denken. Jullie hebt een flink standje verdiend. . . . Hoe oud zijn jullie?”

„Bijna tien jaar, mijnheer,” antwoordde Mineke bevend. „Dan kunnen jullie toch best lezen wat er op de bordjes staat!”

„We zijn niet langs de bordjes gegaan,” probeerde Mineke

zich te verontschuldigen. „We zijn onder het prikkeldraad doorgekropen.”

„Dus je wist heel goed, dat je hier niet komen mocht. . . . Maar wat moesten jullie hier eigenlijk doen?”

„Spelen, mijnheer!”

„Spelen? In dit bos mag je niet spelen. . . . Maar wat voor spelletje deden jullie dan?”

Daarop wist Mineke geen antwoord te geven. . . . en Leentje helemaal niet. Die had nog geen enkel woord gezegd. . . .

„Toe nou, vertel op. . . . Ik zie het al! Jullie waren in de notebomen bezig. . . . Dat spelen was maar een smoesje. . . . Jullie kwamen hier noten stelen.”

„Echt niet, mijnheer!” verdedigde Mineke zich.

„Zo, zo. . . . echt niet. . . . En hoe komt die tak gebroken? Dat hebben jullie zeker ook niet gedaan. . . . Welja! Dat komt allemaal vanzelf. . . .”

Ze hoorden aan de stem, dat de baron nu nog bozer werd. . . .

„Zie je nu wel, Geurtsen, dat je geen mens in het bos kunt toelaten? . . . De boel vernielen, dat kunnen ze en anders niet. We zullen in 't vervolg nog scherper moeten toezien. Zó kan het niet langer.”

Toen was het even stil. . . . angstig stil. . . .

Dan zei de strenge stem weer: „We moesten jullie maar eens meenemen naar de kelder van 't kasteel en je daar een paar uur opsluiten. Wie zijn jullie eigenlijk?”

Leentje Kamp durfde niets zeggen, maar Mineke antwoordde: „Ik ben Mineke Tolsma.”

Als de baron door een wesp was gestoken, had hij niet erger kunnen opschrikken dan bij het horen van die naam. „Tolsma? Ben jij een dochtertje van de dominee? Is dat waar, Geurtsen?”

„Jawel, mijnheer de baron,” en Geurtsen knikte er spijtig van „ja” bij.

Mineke schaamde zich toen zó erg, dat ze geen van beide heren meer durfde aanzien.

„Hoe is 't mogelijk,” zei de baron. „Je komt op verboden terrein . . . vernielt de bomen om noten te stelen, en dan nog liegen op de koop toe. Leer je zulke dingen van je vader? Jij bent een prachtig voorbeeld, dat moet ik zeggen. Maar ik zal het je vader laten weten . . .”

„En jij? Wie ben jij?” vroeg de baron.

Maar in plaats van te antwoorden, begon Leentje te huilen. Ze kon geen woord uitbrengen.

„Aan jou kan ik tenminste zien, dat je er spijt van hebt. Maar die daar trekt zich er geen lor van aan . . . Hoe is 't mogelijk! Als we toch eens geschoten hadden! Laten Geurtsen of ik je hier nooit weer zien, want dan gaan jullie onherroepelijk de kelder in.”

„Gelukkig dat ik mijn hond niet bij me had,” zei Geurtsen. „Want die had jullie wel eens lelijk kunnen bijten.”

„En nu opschieten, maak dat je weg komt,” gebod de baron. „Nee nee, niet terug door het prikkeldraad, dat zouden jullie wel willen. Deze kant uit. Dit paadje loop je af tot je in een lange, brede laan komt. Dan sla je linksaf en loop je recht door, steeds recht door. Ten slotte kom je op

de dijk terecht en die loop je dan maar helemaal om naar het dorp terug. Prettige wandeling!"

Daar liepen ze met gebogen hoofd. . . . langzaam, o zo langzaam, want ze voelden wel, dat de heren hen nakeken. . . .

Ze hoorden de baron nog smalend zeggen: „Dat is er nu een van een dominee!"

Zwijgend gingen ze naast elkaar. Wat was die laan lang! En wat stonden de bomen hier dicht op elkaar. 't Werd daardoor zowaar al schemerig. Zouden ze nòg dieper het bos ingaan? Hoorden ze iets achter zich? Omkijken durfden ze niet. . . .

De wind stak op, waardoor de bomen kreunden en honderden vergeelde bladeren omlaag dwarrelden. Angstig liepen de meisjes verder.

Opeens zette Leentje het op een lopen en Mineke rende haar na. . . . Hoorden ze weer voetstappen? Werden ook nu weer de heesters op zij gebogen? Wèg moesten ze uit dit nare bos. . . . maar de laan leek eindeloos en het werd steeds donkerder. . . .

Lang konden ze het hard lopen niet volhouden, ze móesten wel even blijven staan om wat uit te rusten.

Bang keken ze om zich heen. . . . maar er was niets, en ze hoorden geen ander geluid dan het ruisen van de wind in de bomen.

Gerustgesteld stapten ze nu flink door.

Eindelijk. . . . eindelijk zagen ze voor zich een schemerige opening, net een grote poort.

En toen ze daar door waren, stonden ze op de weg. . . .

Wat een opluchting! Ze voelden zich wel honderd pond lichter. . . .

De angst was verdwenen. . . .

„'t Was jouw schuld,” begon Leentje opeens.

Mineke gaf geen antwoord. Ze wilde zeggen: „Dat is zo. Het spijt me erg.” Maar ze durfde het niet.

Zo bleven ze stillerjes naast elkaar lopen, tot ze bij Leentjes huis kwamen. Daar gingen ze bij elkaar vandaan, maar zonder elkaar vrolijk goeiendag te roepen zoals anders. Wat was er van de prettige middag overgebleven?

Mineke's schuld. . . .

Een heel eind moest ze nu nog alleen lopen, wel twintig minuten; dan was zij ook thuis.

Thuis. . . daar brandde de lamp al moet je rekenen.

Daar zaten vader en moeder op Mineke te wachten.

Zouden ze ongerust zijn?

Zou vader boos worden als ze alles vertelde? Wat had de baron ook weer gezegd? O ja! „Dat is er nog wel een van een dominee!”

Dat zal vader vast naar vinden.

Die goeie vader. . . . hij kon het toch helemaal niet helpen, dat zij zo ondeugend geweest was. . . .

Nu zal ze straks alles moeten vertellen, want als ze dat niet deed, zou vader het vandaag of morgen toch aan de weet komen. En Geurtsen, de boswachter, zit in de kerkeraad; dus die spreekt vader ook heel vaak.

Nee, 't is beter om het zelf te vertellen; als vader het van een ander moest horen, zou hem dat nog meer verdriet doen.

Gelukkig, daar was de pastorie al. Mineke holde er heen.... Maar toen ze eenmaal in de gang stond, was al haar haast weg! Langzaam, o zo langzaam liep ze naar de kamer.

„Maar kind,” riep moeder, toen ze binnenkwam. „Wat ben je lang weggebleven.”

„We begrepen maar niet waar je bleef,” zei vader. „Zijn jullie zover met Meier meegereden?”

„Tot aan de boerderij van De Vries, vader.”

„Dan had je toch al lang thuis kunnen zijn?” veronderstelde moeder.

„Ja, ziet u, maar we zijn het bos ingegaan.”

Vader zei niets, hij keek Mineke alleen maar aan.

Ze merkte wel, dat vader wachtte op wat ze verder te vertellen had. Maar hoe moest ze beginnen? Vroeg vader maar iets, dat zou veel gemakkelijker zijn.

Opeens begon ze toch. . . . alles vertelde ze. . . . alles van 't begin tot het eind. . . .

Moeder keek verdrietig, en toen Mineke vertelde over de patrijs, die Geurtsen onder schot had, zag ze hoe moeder huiverde van ontzetting.

Vader luisterde onbewogen, Mineke kon aan zijn gezicht niet zien of hij erg boos was.

Toen ze haar verhaal uit had, zei vader: „Kind, wat mogen we God dankbaar zijn, dat dit zó is afgelopen. Als die tak nu eens niet gebroken was, en de patrijs was blijven zitten, hoe zou het dan verder gegaan zijn?”

„Is u er boos om vader?”

„Ik vind het heel erg, Mineke, dat dit gebeurd is. Je moet gehoorzaam zijn ook in kleine dingen. Je begrijpt wel, dat

moeder en ik nu verdriet hebben, óók om wat de baron gezegd heeft, maar het allerergste is, dat er nóg Een is, die er verdriet van heeft.”

Ja, dat wist Tineke heel goed. De Here Jezus had ze verdriet gedaan. . . .

Toen Mineke 's avonds naar haar kamertje ging, knielde ze, voor ze in bed stapte, eerst bij haar ledikant neer. En na haar avondgebedje had ze nog iets aan de Here Jezus te zeggen. En net als vanmiddag aan vader en moeder vroeg ze nu ook aan God of Hij haar wilde vergeven. . . . En was nu alles weer goed?

Toch nog niet helemaal.

Morgen waren er voor Mineke nog een paar dingen in orde te maken.

Eerst moest ze eerlijk tegen Leentje zeggen, dat alles haar schuld was geweest, en morgenmiddag. . . . dàn zou het moeilijkste komen. Dan zou ze weer het bos ingaan, maar nu niet om te spelen. Nee, regelrecht naar het kasteel zou ze lopen, heel alleen zou ze daar gaan langs de gazons met kleurige bloemen. Ze zou de brede, stenen trappen opklimmen, en dan aan de zware, koperen bel trekken, want morgenmiddag. . . . ging Mineke ook vergeving vragen aan de baron.

De volgende dag, even over vieren, ging ze op pad.

't Was toch lang geen gemakkelijk boodschap; ze ging er steeds meer tegen opzien hoe dicht er bij het bos kwam. Nu kroop ze natuurlijk niet onder het prikkeldraad door, maar sloeg de laan in naar het huis van Geurtsen.

De boswachter was tegelijk ook portier, en iedereen die naar het kasteel wilde, moest eerst bij hem langs komen. Wat had de baron hen gisteren toch een omweg laten maken. Nu was ze er al gauw. Zou Geurtsen haar wel voorbij laten gaan? Als hij er nu eens niet was, wat moest ze dan doen?

Vlak naast het huis zag ze een groot hondenhok en op 'tzelfde ogenblik baste een hond en rammelde een ketting. De hond sprong hevig blaffend overeind en begon nijdig aan de ketting te rukken.

Angstig bleef Mineke staan. Wat een vreselijk dier! Als die eens losbrak. . . . Ze deed een paar stappen achteruit. . . . de hond blafte maar door. . . .

„Koest, Nero!” hoorde Mineke zeggen.

Nero blafte niet meer, maar begon te kwispelstaarten; hij zag zijn baas.

„Goed volk, Nero!”

De hond kroop terug in zijn hok en de ketting sleepte rammelend over de grond.

„Wat kom jij hier doen?” vroeg Geurtsen. „Een boodschap van vader?”

„Ik wilde de baron spreken.”

„De baron spreken? Waarom dat?”

„Ik wilde excuus vragen.”

„Dat is nogal wat!” Er was bewondering in de stem van de boswachter. „Jij durft, hoor, dat moet ik zeggen! De baron was gisteren anders erg boos op je. Jij valt me mee! . . . . Nou, je moet dan maar zien, dat je hem te spreken kunt

krijgen. Loop maar recht door, dan zie je het kasteel vanzelf wel. Het beste dan maar, hoor!"

Daar ging Mineke weer. Angstig klopte haar hart en toch. . . .

Geurtsen zei: „Je valt me mee!” Stel je voor, dat de baron dat ook eens zou zeggen. . . . Als hij eerst maar naar haar luisteren wilde. . . .

Zonder het te weten stapte ze wat langzamer. Daar lag het kasteel vlak voor haar. . . .

Maar wat was dat? Kwam daar iemand? Zag ze het goed? Ja, het was de baron!

Mineke kreeg zin om hard weg te lopen. Maar dat zou al te raar zijn.

Wat moest ze nu toch zeggen?

Meteen stond de baron al vlak voor haar.

„Daar is dat kind warempel alweer,” zei hij bars. „Hoe durf je! Dacht je soms, dat ik vergeten was wat er gisteren gebeurd is?”

„Eh. . . . eh. . . . mijnheer. . . . ik eh. . . . kom excuus vragen. . . . voor eh. . . . voor gisteren.”

„Zo, is het dat! Daar heeft je vader je natuurlijk op afgestuurd. Maar op zulke beleefdheidsbezoeken ben ik niet gesteld.”

„Nee, mijnheer, het spijt me zo.”

„Zoveel te beter! Dan zul je het tenminste wel uit je hoofd laten hier ooit weer een voet te zetten. Als je je hier maar nooit weer laat zien, zul je het met mij niet meer aan de stok krijgen. Maak maar gauw dat je thuiskomt!”

Zonder nog een woord te kunnen uitbrengen, keerde

Mineke zich om. Dat het zó zou gaan, had ze niet verwacht. De woorden van de baron priemden als spelden in haar hart. . . . Achter haar ogen voelde ze hete tranen prikken. . . . Maar toch probeerde ze heel rechtop te lopen en heel flink te stappen, want ze wilde het voor de baron niet weten, dat ze zo erg verdrietig was.

Thuis zagen ze direct, hoe teleurgesteld Mineke was. Snik-kend zocht ze troost bij vader en moeder.

„Ja,” zei vader. „Jij had natuurlijk gedacht, dat de baron erg vriendelijk tegen je zou zijn. Je had gehoopt, dat hij gezegd zou hebben: „Dat is flink van je om naar mij toe te komen.” En dat hij je lachend een hand gegeven had, en er dan bij had gezegd: „Nu is alles met ons weer in orde.” Dat zou inderdaad prettig geweest zijn. Nee kind, het is dikwijls heel anders dan wij hopen en verwachten.”

Vader had gelijk, wist Mineke, want eigenlijk had ze heel stilletjes gehoopt, dat de baron opeens goede maatjes met haar zou worden.

Het was wel heel anders afgelopen. . . .

HOOFDSTUK II

October en November behoorden alweer tot het verleden. Nu was het nog één dag voor Kerstmis. De meisjes hadden natuurlijk Kerstvacantie, maar Leentje was al tien dagen niet naar school geweest. Ze was ziek, had kou gevat, en iedere dag was Mineke uit school even bij haar aangekomen.

Vandaag mocht ze voor 't eerst weer een hele middag blijven spelen, want Leentje hoefde gelukkig niet langer in bed te liggen. Naar buiten mocht ze nog niet; wat jammer toch, net in de Kerstvacantie.

Oh. . . . schrok Mineke opeens. Zou Leentje nu ook niet naar het Kerstfeest van de Zondagsschool kunnen? Op tweede Kerstdag was dat. . . . overmorgen al! Stel je voor, dat Leentje dan ook nog niet buiten mocht. . . . Wat zou ze dat erg vinden. . . .

De hele morgen bleef Mineke er over piekeren.

En toen de moeder van Leentje haar 's middags opendeed, was Mineke's eerste vraag: „Mag Leentje alweer gauw naar buiten, juffrouw Kamp?”

„Naar buiten?” herhaalde juffrouw Kamp een beetje ver-

baasd. „Dat zou ik niet denken, kind. De dokter heeft vanmorgen nog gezegd, dat ze maar lekker bij de kachel moest blijven zolang het nog zulk guur weer was. Het hoesten is nog niet helemaal over, weet je.”

Leentje had al gehoord, dat Mineke in de gang stond; ze stak haar hoofd om het hoekje van de deur en riep: „Kom binnen, Mineke!”

„Ja, ze doet eerst even haar mantel uit, hoor, anders zou ze straks ook nog kou vatten.”

Binnen was het heerlijk warm.

„Fijn vroeg ben je, zeg,” genoot Leentje. Ze was wat blij, dat Mineke kwam spelen. Een broertje of zusje had ze niet en vooral de laatste dagen was ze zich af en toe wel een beetje gaan vervelen.

Maar nu zou het een fijne middag worden, want Mineke wist altijd zulke leuke spelletjes te verzinnen.

„Nu heb ik ook nog een verrassing,” zei moeder.

Nieuwsgierig keken de meisjes naar de schaal, die ze in haar hand had.

Wat zou daar in zitten? Dunne, witte pap leek het wel.... In de andere hand hield moeder een kleine koekepan. De witte pap was beslag voor flensjes, die ze zelf mochten bakken op de kachel.

Wat echt . . . . en wat lekker!

Leentje zou de eerste bakken. Hè, wat rook dat fijn! Zou hij al een beetje bruin worden? Ja! Nou omkeren . . . .

Ai, wat jammer, nou ging hij kapot.

„Je hebt hem misschien te gauw gekeerd,” meende Mineke. „Ik zal hem er wat langer inlaten.”

Maar dat was toch ook niet goed, want toen kreeg het pannekoekje van Mineke zwarte randjes. Dat bakken was nog lang niet gemakkelijk, hoor!

„De eersten worden nooit zo mooi,” troostte moeder.

„Kijk, de volgende is al veel beter. Zie je wel?”

Ja . . . nu ging het gelukkig goed!

„Weet je wàt, Leen! Jij was bakker Meier en ik de knecht, en de flensjes waren taarten, die we voor de klanten moesten bakken.”

„Ja, zeg, die hadden ze allemaal besteld voor morgen, omdat het dan Kerstfeest was.”

Meteen schoot het Mineke weer te binnen, dat nare . . .

waaraan ze de hele morgen had lopen denken en ze vroeg:

„Leentje, zou jij wel helemaal beter zijn als het Kerstfeest van de Zondagsschool is? Of zou je dan nòg binnen moeten blijven?”

„Welnee, vast niet, hoor,” dacht Leentje. „Het duurt immers nog twee dagen, en ik hoest nou al bijna niet meer.”

„O, gelukkig!” Mineke zuchtte opgelucht. „En misschien is het tweede Kerstdag ook lang zo koud niet, hè?”

Nu praatten ze een hele poos niet meer. Ze hadden alle aandacht nodig bij het bakken. Goudgeel moesten hun „taarten” worden, met bruine, knappende randjes.

„Moeten jullie niet eens proeven?” vroeg moeder. „Om je de waarheid te zeggen. . . . ik krijg er zelf ook trek in, hoor!”

Even later zaten ze alle drie te smullen.

Het stapeltje flensjes werd kleiner en kleiner . . .

„Het is maar goed, dat jullie geen echte bakkers zijn,”

lachte moeder. „Anders zouden de klanten vergeefs op hun taarten zitten wachten.”

„Ze zijn ook zo lekker!” vond Mineke.

„We zullen er ook een paar voor vader bewaren, hè moeder?”

„Ja, dat spreekt vanzelf.” Juffrouw Kamp keek op de klok. „Zeg, Mineke! Zou je zo langzamerhand niet eens opstappen? 't Is nu kwart over vier, dan kun je net voor donker thuis zijn, want het is nog een heel eind van hier naar de pastorie.”

Was het al zó laat? Jammer, vonden ze allebei!

„Tweede Kerstdag kom ik uit de kerk vandaan bij je, hoor, om te vragen of je mee mag.”

„Goed! Tot overmorgen dan, hè?”

„Daag!”

Buiten zette Mineke de kraag van haar mantel op en met de handen diep in de zakken stapte ze vlug voort.

Hè, wat was het toch koud, al vroor het niet eens!

„Dat natte, gure weer is echt ongezond,” had vader vanmorgen gezegd. „Hier komen nu juist zoveel zieke mensen van.”

Gelukkig dat Leentje tenminste alweer bijna beter was. En morgen zou het Kerstmis zijn! Mineke werd zo blij van binnen. Wat een heerlijk feest was dat toch, je kon het zo goed begrijpen. Telkens als vader de Kerstgeschiedenis vertelde, zag ze altijd in gedachten hoe Jozef en Maria naar Bethlehem reisden . . . het Kindje, dat Gods Zoon was, in de kribbe, . . . de herders, en de engelen die het „Ere zij God” hebben gezongen.

Zingen, ja, dat zullen zij ook op 't feest doen.
Weken van te voren hebben ze al Kerstversjes geleerd.
Welk was nu het mooiste? „Stille nacht”? Nee, Mineke
wist een ander, dat ze nòg liever zong, en zacht begon ze:

„Lieve Jezus, trouwe Heiland,
U zij lof en dank gebracht,
Dat Gij voor ons zijt geboren
In de zaal'ge Kerstfeestnacht.
Dat G' Uw Hemel hebt verlaten,
En op aard zijt neergedaald,
Om 't verloren schaap te zoeken,
Dat zo ver was afgedwaald.”

Al zingend kwam Mineke thuis, en vrolijk vertelde ze van
de fijne middag en hoeveel beter Leentje al was.
Ze hoopten allemaal, dat het nu gauw wat zachter weer
zou worden.
Het zag er wel niet naar uit, maar wie weet!
't Kon soms opeens veranderen.

Toen Mineke de tweede Kerstdag uit bed stapte, was
't eerste wat ze deed door het gordijn gluren, hoe het weer
zou zijn. Sombere lucht. . . . miezerige motregen. . . .
wat jammer! Maar misschien was Leentje nu wel helemaal
beter.

Na de kerk stapte Mineke hoopvol naar Leentjes huis. Het
regende gelukkig niet meer, maar nu waaide er een scher-

pe, gure Noordwestenwind, die je door je kleren heen beet.

Juffrouw Kamp was blij, dat ze Mineke weer zag.

„Dat is leuk van je, weer eens bij Leentje te komen.”

„Ja,” knikte Mineke. „Maar mag ze vanavond mee naar 't Kerstfeest?”

„Dat zal niet gaan, Mineke. Het kan beslist niet. Hoor eens hoe de wind te keer gaat.”

Mineke was te veel teleurgesteld om iets te zeggen.

„Ga maar gauw naar Leentje; ze zal het fijn vinden, dat je er bent.”

„Je mag niet, hè,” begon Mineke spijtig.

„Nee, moeder wil het niet hebben.”

„En ik ook niet,” zei vader. „We hebben het er lang en breed over gehad, hè moeder?”

Moeder knikte bevestigend. „Wij vinden het erg jammer voor jullie beiden, maar ze zou het net weer te pakken krijgen bij zo'n wandeling van twintig minuten in deze kou, en dan vanavond nog weer terug ook!”

„Maar als u haar nu goed inpakt. Een wollen doek om haar hoofd en zo . . . .”

„'t Is te gevaarlijk,” vond moeder, en toen liet ze er troostend op volgen: „Wij zullen vanavond met z'n drietjes wel Kerstfeest in huis vieren. Dan zal vader vertellen, en gaat Leentje voor ons de Kerstversjes van de Zondagschool zingen.”

Mineke zag best aan Leentje's gezicht hoe erg ze het vond. Zou er nou helemaal geen middel bestaan, dat ze toch naar 't Kerstfeest kon gaan?

Opeens schoot Mineke iets in de gedachten. Ja. . . . dat kon best!

„Ze zou toch wel met een auto kunnen gaan?”

Een auto! Daar moesten de anderen om lachen. Zelfs Leentje, hoe verdrietig ze ook was, lachte eventjes. In 't hele dorp was geen auto!

„Waar wou je zo'n ding vandaan halen?” vroeg vader Kamp. Dat wist Mineke zelf ook niet. „Nou ja, ziet u, als er een was.”

„Daar zeg je wat,” lachte vader. „Als we zo'n auto hadden, zou het wel kunnen. En omdat het niet zo is, blijft Leentje thuis.”

„Jij kunt nog veel goedmaken, Mineke,” bedacht moeder. „Vertel jij morgen maar eens aan Leentje hoe het op het Kerstfeest geweest is.”

„Doe je dat?” vroeg Leentje al een beetje blij. „Luister je dan goed naar het verhaal van meester Verwei? Jij kan altijd zo goed na vertellen. Doe je het?”

Daar kon Leentje van op aan, hoor!

Nu moest Mineke toch weer naar huis, want ze mocht niet lang wegblijven. Ze zouden vroeg eten. Vanmiddag was er nog zoveel te doen voor vader en moeder om alles voor het kinderkerstfeest in orde te maken.

Na het eten gingen vader en moeder naar de kerk, om meester Verwei en juffrouw Bets, die altijd samen Zondagsschool hielden, te helpen. Er was nog veel te doen; de tractatie moest klaar gezet en de boeken uitgesteld worden.

Tegen een uur of vijf was alles in orde. Meester en juf gin-

gen met vader en moeder mee, om nog even gezellig een kopje thee te drinken voor de kinderdienst begon.

Moeder had de schemerlamp aangestoken, en was juist bezig een schepje kolen op de kachel te gooien, toen er gebeld werd.

Juf Bets vroeg: „Wil ik soms even gaan kijken, mevrouw?”

„Als u wilt, graag!”

Even later kwam juf terug: „Hier is Maartje Sluis, ze vraagt of Mineke meegaat.”

Mineke? Maar waar was die eigenlijk?

„Toen wij naar de kerk gingen, zat ze hier te lezen,” zei moeder. „Misschien is ze op haar kamertje, ik zal haar even roepen.”

Bij de trap riep moeder: „Mineke, hier is Maartje Sluis. Kom je?”

Geen antwoord.

Niet boven? Waar kon ze dan zijn?

Ze zal toch al niet weggegaan zijn? Even aan de kapstok kijken. . . . Haar mantel en muts waren weg, alleen haar das hing er nog.

Moeder liep naar de voordeur.

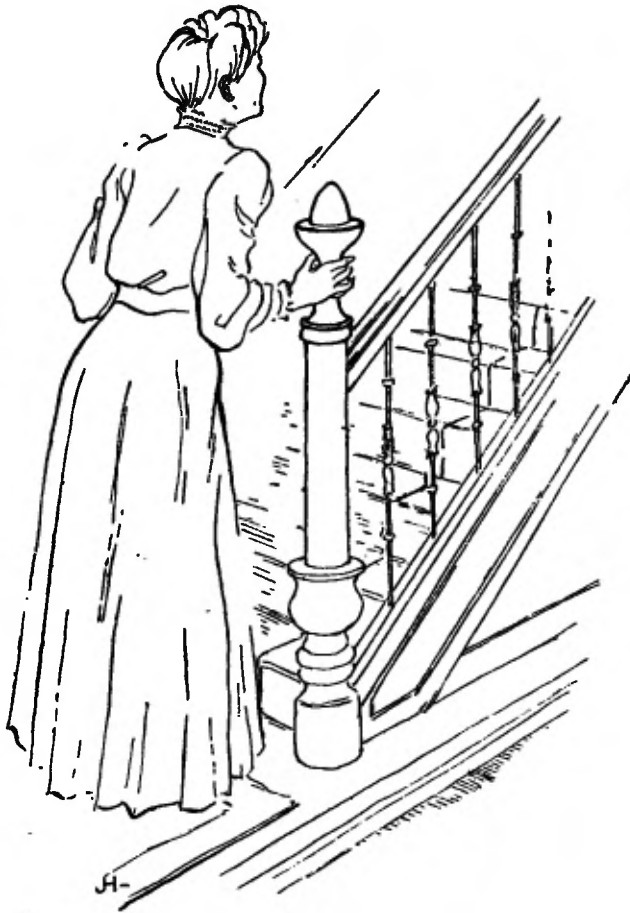
„Mineke is al weg, Maartje.”

„Maar ik heb haar niet gezien, mevrouw. Ze is niet op het kerkplein.”

„Weet je dat wel zeker? Het kan haast niet anders.”

„Ze is er heus niet, mevrouw. Jet Mantel en Grietje Smit vroegen ook al waar Mineke was.”

„Dan weet ik het niet.” Moeders stem klonk een beetje

ongerust. „Kijk nog maar eens goed in de buurt van de kerk.”

In de huiskamer vonden ze het erg vreemd. De deur uit zonder das om, nou, dan zou ze in elk geval niet ver weg zijn.

„Maar waar zou dat kind toch kunnen zitten?” zuchtte moeder.

„Mineke loopt in geen zeven sloten tegelijk,” bemoedigde meester, die wel zag, dat mevrouw Tolsma ongerust was. „Zo meteen komt ze wel thuis, ze zal het Kerstfeest toch niet mis willen lopen.”

„Als ze te laat is, komt ze er niet meer in,” besliste vader. „Het wordt voor ons nu ook tijd om te gaan; de koster zal de kinderen al wel binnenlaten.”

Meester en juf gingen met vader mee.

Moeder bleef alleen achter. Minuten kropen voorbij. . . . Ze kon het in de kamer niet langer uithouden, en ging even aan de buitendeur kijken.

Geen Mineke.

Toch nog eens boven zien. . . . Nee, ook daar kon moeder geen spoor van haar dochttertje ontdekken. Ach, dat had ze eigenlijk van te voren wel geweten. . . . Maar stil eens. . . . hoorde ze iets in de gang? Was dat Mineke?

Moeder luisterde nog eens.

Toch niet! Het was de wind, die door de kale takken van de kastanjeboom snerpte, anders niet.

Zou Mineke dan misschien toch alleen naar de kerk gegaan zijn?

Moeder besloot nu ook niet langer thuis te blijven.

In de Dorpsstraat keek ze nog eens alle kanten heen. Nu moest ik haar opeens zien aankomen, hoopte ze, wat zou dat prettig zijn.

Maar dat gebeurde niet. Er was geen enkel kind op straat, allemaal waren ze al naar het Kerstfeest.

Allemaal behalve Mineke, want bij de kerk kwam vader juist naar buiten, en vertelde dat ze daar niet was.

Ook meester Verwei kwam aanlopen. „'t Is al vijf over halfzes,” zei hij. „Vreemd, er moet toch iets gebeurd zijn.”

„We moeten nu toch iets doen!” Vaders stem klonk be-
heerst, maar de anderen konden er duidelijk de ongerust-
heid in horen.

„Ja,” beaamde meester. „We moeten iets doen!”

„Maar wàt?” vroeg moeder.

Dat wisten ze geen van drieën.

Zwijgend bleven ze staan.

„Goeienavond,” groette een zware stem. 't Was Randwijk,
de veldwachter. „Is er iets bijzonders?”

Vader vertelde wat er aan haperde.

„Zal ik nog eens gauw gaan kijken, dominee, of ze hier
of daar is?”

„Och, Randwijk, wáár zou je heen moeten gaan? Ik heb
er geen flauw idee van welke kant ze uit is.”

Langzaam gingen ze de stoep van de kerk op.

De koster stond in de deur. Ook hij had Mineke niet
gezien.

„We kunnen de mensen toch niet allemaal laten wachten
omdat Mineke er niet is,” zei vader. „We beginnen zonder
haar.”

„Weet u wat we moesten doen, dominee? Laten we wach-
ten tot uiterlijk tien voor zes,” stelde meester voor. „Als
ze er dan nog niet is, begint u, en dan gaan Randwijk en
ik op zoek. Ik zal er wel voor zorgen, dat ik op tijd ben
voor mijn vertelling.”

Tergend langzaam verstreek de tijd.... Er gebeurde niets.... Vader en moeder voelden de angst in hun hart steeds groter worden....

Ze voelden zich allemaal zo machteloos....

De mensen in de kerk werden ongeduldig.

„Waarom beginnen ze nu niet?” vroeg er één aan de koster.

„Mineke is weg!”

En toen ging het fluisterend, van mond tot mond, de hele kerk door: „Mineke is weg!”

't Werd een geroezemoes van stemmen, en telkens weer hoorde je: „Mineke is weg!”

Wat zou er toch gebeurd zijn?

HOOFDSTUK III

Toen vader en moeder 's middags goed en wel naar de kerk waren gegaan om de kerstboom te versieren, had Mineke haar boek, waarin ze zat te lezen, dichtgeklapt. Ze kon haar hoofd er niet bij houden. Telkens zag ze in gedachten Leentje's verdrietige gezichtje. Was er maar een auto, dan mocht Leentje naar het Kerstfeest. Een auto. . . .

„Waar wou jij zo'n ding vandaan halen?” had Kamp lachend gevraagd.

Maar er wàs toch een auto in het dorp! Dat was waar ook! De baron had er toch zeker één! Zou ze het hem vragen? Zou ze dat durven?

Nee, vast niet! De baron zou al boos worden als hij haar alleen maar zag!

Mineke pakte haar boek op en probeerde nog eens te lezen. Het ging niet. . . . Steeds moest ze aan haar plan denken. . . . de auto van de baron. . . . Stel je voor, dat het mocht! . . . .

De tijd tikte verder. . . . Mineke keek op de klok: al over halfvijf! Hè, wat had ze toch haar tijd verbeuzeld. 't Was al zo vroeg donker. . . . Het zou nu niet eens meer kunnen. . . .

Niet meer kunnen? Het moest. . . . Als er toch een kans was, dat Leentje naar het Kerstfeest kon. . . .

Ze zou vlug voortmaken. Eerst vader vragen?

Dat ging niet, want ze mocht niet in de kerk komen, nu ze daar bezig waren alles klaar te maken voor het feest.

Gauw mantel aandoen, muts op. . . . Aan de das dacht ze niet in haar haast.

Geruisloos opende ze de deur. . . . Zo, ze was buiten.

Het schemerde al. . . . Als ze bij 't bos zou zijn, was het vast wel donker. Niet bang worden nu. Doorzetten! Het kerkepad langs. Hier liep niemand.

Straks moest ze langs Leentje's huis, dan zou het wel donker zijn.

En toen ze daar was, dacht ze opeens: stel je voor, dat Kamp nu eens naar buiten kwam. . . .

Maar nee, hoor! 't Ging allemaal van een leien dakje.

Hu! 't Was toch koud. Nu merkte ze, dat ze geen das omgedaan had. De kraag van haar mantel opzetten, dat hielp ook best. Toch huiverde ze. Die Noordenwind was zo venijnig.

Ze keek omhoog. . . . Grauw was het in de lucht. Ze stapte vlug door. Daar was ze al bij de ingang van het bos, vlak bij het huis van Geurtsen.

Ze ging op haar tenen lopen, want als de boswachter haar hoorde, zou hij haar beslist terugsturen.

Maar wat was het hier in de laan met zijn kale, kreunende boomtakken griezelig donker.

Ternauwernood kon ze de weg onderscheiden. Als ze eerst maar het huis van Geurtsen voorbij was.

Stil eens! Wat hoorde ze daar? . . . .

Nero blafte!

Aan die hond had ze geen ogenblik gedacht. . . .

Nero gromde en blafte maar door. . . . Hoor me dat dier eens te keer gaan! Moest hij eens losbreken!

Wat klonk het blaffen ver weg. Net of hij in huis was. . . .

Straks deed Geurtsen de deur open en dan zou de hond woest en wild op Mineke afrennen. . . .

Ze voelde haar hart bonken. . . . In haar keel begon het angstig te kloppen.

Bang kroop ze achter een boom. Net of dat wat zou helpen. Daar ging de huisdeur van Geurtsen open; een lichtbundel straalde naar buiten.

Mineke zag de boswachter breeduit in de deuropening staan. . . . Nu zou Nero het huis uitvliegen. . . .

Ze wilde schreeuwen, maar door haar angst kon ze geen geluid geven.

Van achter de boom tuurde ze naar het huis. De hond bleef blaffen, maar ze zag hem niet.

„Is daar iemand?” hoorde ze de boswachter met zware stem roepen. „Is daar iemand?”

„Ik ben Mineke Tolsma, houd de hond vast,” had ze wel willen roepen. Maar gelukkig deed ze dat toch niet.

De hond blafte maar door. Geurtsen zag en hoorde niets.

„Stil, Nero! 't Is niets! Koest!”

Nog eens probeerde de boswachter iets te kunnen zien buiten de lichtstraal. En toen hij niets ontdekte, bromde hij:

„Zeker een kat!” en de deur sloeg dicht.

Wat een opluchting.

Alles donker, en Nero zat zeker vast aan een ketting in de schuur.

Ze hoorde het beest nog onrustig grommen en de ketting sleepte rammelend over de stenen vloer.

Nu ze dit wist, was ze wat rustiger.

Vooruit, verder, naar het kasteel!

Voorzichtig, onhoorbaar sloop ze achter de boom vandaan, en ging toen in looppas op haar tenen langs het huis van Geurtsen.

Daar sloeg Nero weer aan! Maar 't gevaar was voorbij. Laat hem maar blaffen.

't Geluid werd minder . . . en de deur van Geurtsens huis bleef dicht.

Maar nu moest ze zien bij het kasteel te komen. Zou het nog ver zijn? Op goed geluk af liep ze verder.

Boven haar hoofd kraakten dode takken in de bomen en vlak voor haar . . . wat was dat? Bewoog daar iets? Ja... en 't maakte leven ook . . .

Mineke boog zich voorover . . . O, het was water! Een vijver . . .

Door de schrik deed ze een paar stappen terug . . . Maar dan moest ze ook vlak bij het kasteel zijn . . .

Ze bleef nu dubbel goed opletten.

Opeens werd het bos dunner.

Hoog en vierkant kwam een zwarte vorm tussen de bomen te voorschijn. Dat moest het kasteel zijn!

Even later zag ze de lichtkieren langs de gordijnen. Zo, nu wist ze waarheen ze moest gaan.

Hier moest ergens de brede, stenen trap zijn. Voorzichtig

klauterde ze er bij op, net als een klein kindje, eerst haar linker voet op een tree, en dan de rechter er naast trekkend. . . . Links moest de bel zitten. Hier was de deur. . . . en daar. . . . even tasten. . . . Ja. Daar had ze de knop van de bel te pakken. Ze trok. . . . en het koperen geklingel galmde door de lange, marmeren gang. Nu ze dit hoorde, zou ze wel weg willen hollen. Opeens dacht ze er aan dat de baron, toen ze haar excuus wilde aanbieden, had gewaarschuwd: „Als je je hier maar nooit weer laat zien, zul je het met mij niet meer aan de stok krijgen.” Toch was ze er weer. Wat zou hij nu wel zeggen?

Zou ze. . . .?

Voetstappen klonken hol. . . . kwamen dichterbij.

De zware, eiken deur zwaaide breed open. . . . de huis-knecht stond voor haar.

Verbaasd keek hij naar Mineke. Je kon zien, dat hij dacht: Hoe komt zo'n kind hier terecht?

Mineke hoorde die verwondering in zijn stem toen hij vroeg: „Wat wou jij?”

„Ik wou de baron spreken. Is de baron thuis?”

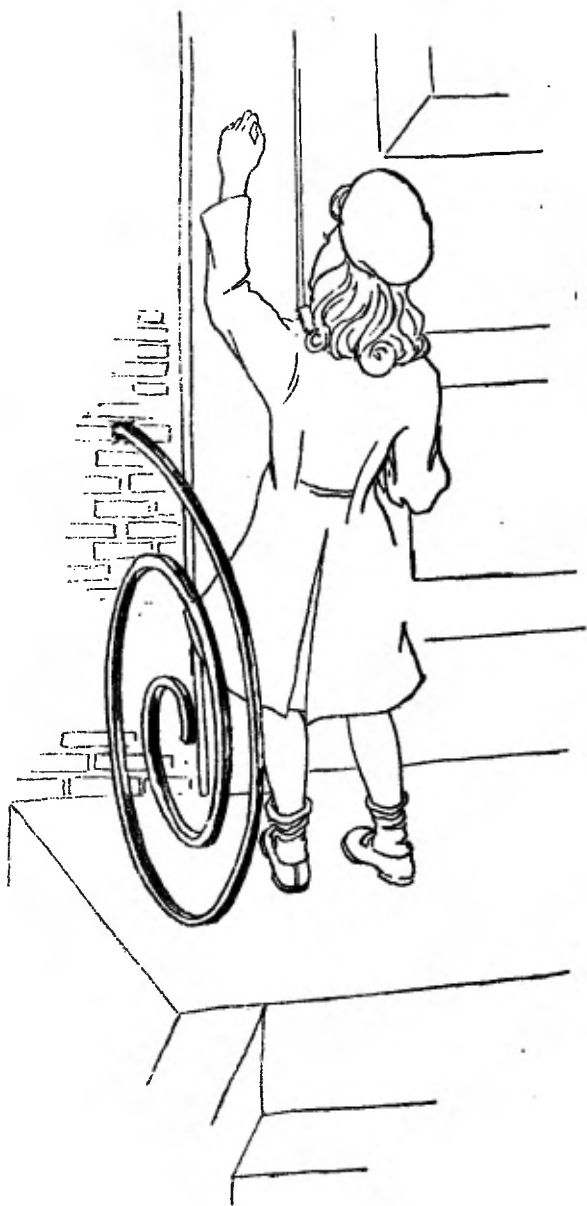
„Ja, dat wel. Maar dat gaat zomaar niet. De baron is in de bibliotheek. . . . Wat wil je eigenlijk van hem? En wie ben je?”

„Mineke Tolsma, van dominee Tolsma.”

De man wist nu helemaal niet hoe hij het er mee had. Daar snapte hij geen steek van.

Er ging een deur open. . . . Ooo! De baron. . . . hij kwam naar de vestibule.

„Wie is daar?” vroeg hij. „Toch niets bijzonders?”

„Een meisje, dat u per se wil spreken, mijnheer!”

„Wie is dat meisje?”

„Mineke Tolsma . . . van dominee Tolsma.”

„Nee maar!” De baron keek nog meer verwonderd dan de huisknecht daareven. „Kom eens verder.”

Mineke stapte naar binnen, en de huisknecht liet de deur langzaam dichtglijden.

„Ja, ja, jou ken ik. Wat kom je nu weer doen?”

„O, mijnheer, Leentje wou zo graag naar 't Kerstfeest, ziet u . . . Ze is ziek geweest . . . enne . . . mag ze als 't u blijft met uw auto weggebracht worden? Er is nergens anders een auto te krijgen.”

„Wie is die Leentje? Ik begrijp niet veel van je verhaal, meisje. Moet zij naar het Kerstfeest gebracht worden, zeg je?”

„Als 't u blijft, mijnheer. Leentje is mijn vriendinnetje, dat toen ook in 't bos was. Omdat ze ziek geweest is, mag ze nog niet naar buiten, en vanmiddag is het Kerstfeest van de Zondagsschool.”

„Zo . . . en nu heeft vader jou hierheen gestuurd, zeker.”

„Nee, mijnheer, vader weet er niets van.”

„Dus je bent helemaal alleen gekomen? Ongelooflijk! Heeft de boswachter je zomaar doorgelaten?”

„Geurtsen heeft me niet gezien. Ik durfde hem niet vragen, want ik was bang, dat hij me terug zou sturen.”

„Hoe is 't mogelijk!” Er klonk bewondering in de stem van de baron. „Hoelemaal in je eentje door dit donkere bos te gaan, dat is nogal wat! Er zijn er niet veel, die je dat na zullen doen! Kind, je had wel in de vijver kunnen lopen.

Maar wat zie je er koud uit! Kom eerst eens even binnen, dan kun je je wat warmen bij de haard."

De baron liet Mineke in een heel grote kamer.

Zou dit de bibliotheek zijn waar de huisknecht het over had, dacht Mineke. Vast wel, want de wanden stonden vol boeken, lange rijen aaneen, tot bijna boven aan toe.

Voorzichtig stapte Mineke over het dikke tapijt, waarin haar voeten helemaal wegzakten. Ze had ze daarstraks toch wel goed geveegd? Als ze nu maar geen moddervlekken op dat prachtige vloerkleed gemaakt had. . . . Mineke kreeg het er benauwd van. Ze gluurde eens achterom. . . . nee, niets te zien gelukkig!

„Ga maar dicht bij het vuur zitten,” zei de baron, en schoof een grote stoel vlak bij het koperen hekje, dat om de open haard stond. „Je bent door en door koud, geloof ik.”

Hij belde de huisknecht en liet een glas warme melk brengen. „Dus als ik het goed begrepen heb, kwam je vragen of je vriendinnetje in mijn auto naar het Kerstfeest gebracht mocht worden?”

Ja, mijnheer, knikte Mineke.

„Wel, meisje, het is erg jammer, maar mijn chauffeur heeft vandaag vrijaf. Anders zou ik het je vast niet geweigerd hebben, vooral omdat je er zo'n verre tocht voor ondernomen hebt.”

Mineke schrok. . . . Nu was alles dus voor niets geweest. . . . Leentje zou toch niet bij het Kerstfeest kunnen zijn. . . . en zelf? Zelf zou ze veel te laat komen. . . . en nog eens zou ze heel alleen door het donkere bos moeten lopen. . . .

De tranen sprongen Mineke in de ogen. Als door een waas zag ze de vlammeende houtblokken in het haardvuur.

„Het is wel erg,” zei de baron langzaam. „Maar . . . gelukkig kan ik zelf ook autorijden.”

Mineke sprong op uit haar stoel, ze kreeg een kleur. Zag ze het goed? Werd het strenge gezicht opeens vriendelijk?

Lachte de baron?

„Bedoelt u . . . wilt u . . . gaat u zelf?” hakkelde ze.

„Juist, dat heb je goed begrepen! Maar vertel me eens, hoe laat begint jullie feest?”

„Om halfzes, mijnheer.”

„Dan mogen we wel voortmaken, want dat is het al bijna.” Weer werd de huisknecht gebeld.

De baron gaf hem opdracht, de lichten buiten het kasteel aan te steken, en de garage open te doen.

„'t Komt in orde, mijnheer!” en met een lichte buiging verdween de huisknecht, die maar niet snapte hoe het mogelijk was, dat zo'n klein ding het opeens kon klaarspelen met de baron uit rijden te gaan.

„Maar nu nog iets,” zei de baron met een dikke rimpel boven zijn neus. „Dat meisje moet natuurlijk ook weer thuisgebracht worden. Hoe laat is het Kerstfeest afgelopen? Zeven uur? Halfacht?”

Dat kon Mineke niet zeggen.

„Nou allah! Dat zien we dan nog wel!”

Mineke schrok even toen er op de deur geklopt werd.

„Binnen!” riep de baron.

't Was de huisknecht, die kwam zeggen, dat alles in orde was.

„Prachtig! Geef nu even mijn jekker met de bontkraag en mijn leren handschoenen.”

„Als 't u blijft, mijnheer.”

„Om een uur of acht ben ik wel terug.”

De huisknecht hielp de baron in zijn warme, met bont gevoerde jekker, en even later liepen ze weer met z'n drieën door de lange gang. De baron voorop, daarna Mineke, en achteraan de huisknecht.

Buiten was de stenen trap verlicht. 't Ging nu veel gemakkelijker.

„Wacht hier maar even, eh. . . . hoe heet je ook alweer?”

„Mineke, mijnheer.”

Na een ogenblikje straalden de lichten van de koplampen over het tuinpad, en daar stopte de donkerblauwe wagen vlak voor het bordes.

„Kom maar naast me zitten, Mineke, dan kun je me vertellen waar je vriendinnetje woont.”

Meteen gingen ze er al vandoor. Wat ging het nu vlug. Had ze daar nu in haar eentje gelopen?

Tussen die hoge, zware bomen, en langs al die smalle, donkere zijpaadjes?

„Zeg eens, Mineke,” begon de baron. „Ik geloof, dat we nu heel wat betere vrienden zijn dan een paar maanden geleden, is 't niet?”

Mineke wist niet wat te zeggen, ze lachte maar eens en knikte blij van ja.

„Maar nu hebben we nog niet afgesproken hoe we je vriendinnetje weer op tijd naar huis moeten brengen. Het is wel wat lastig om nog eens heen en weer te rijden; vooral

als ik niet weet hoe laat het afgelopen is. Eigenlijk zou het 't beste zijn als ik ook maar bij het feest bleef. Mag dat wel?"

„Natuurlijk, mijnheer, iedereen mag komen.”

„En wat doen jullie daar alzo?"

„Nou, vader vertelt de Kerstgeschiedenis, wij zingen Kerstversjes en meester doet een verhaal.”

„Dan zal ik voor het eerst een Kerstfeest in de kerk meemaken, Mineke.”

„Ach. . . .” Er klonk medelijden in Mineke's stem. „Is u er ook nog nooit bij geweest toen u klein was?"

„Nee Mineke, nog nooit.”

Dat was erg! Zou de baron nog nooit gehoord hebben, dat de Here Jezus op aarde is gekomen, om mensen, die in Hem geloven, voor eeuwig gelukkig te maken?

Maar dan zal hij dat straks horen.

En toen zei ze vrolijk: „Gelukkig, hè mijnheer, dat u Leentje er in de auto naar toe brengt, dan is u er nu zelf ook fijn bij.”

De baron glimlachte. . . . „Zeker, kind!"

Ze waren het bos al uit. Nu opletten, anders reden ze Leentje's huis voorbij eer ze er erg in hadden.

„Hier is het, mijnheer!"

De remmen knarsten, en met een schok stond de auto stil. Mineke rende bij Kamp zomaar de huiskamer binnen.

„Leentje, nu kun je naar het Kerstfeest. De auto staat voor de deur.”

Mineke hijgde er van, haar ogen straalden van blijdschap. Maar Leentje, moeder, noch vader snapten er iets van.

„Toe, gauw aankleden! De auto van de baron is er.”

Verbluft keken ze Mineke aan. Hoe kon dat. . . . de auto van de baron!

„Mogen wij daar in? Alle drie?”

„Ja, echt waar!”

En terwijl ze zich haastig aankleedden, vertelde Mineke wat er gebeurde was.

Wat moest alles nu vlug; op een holletje ging het naar buiten. . . . Hè, hè, ze hijgden in de auto nog na. . . .

Vader en meester stonden op de stoep van de kerk.

Meester keek op zijn horloge: Tien voor zes!

„We zullen maar beginnen,” zuchtte vader. „Langer kunnen we niet wachten.”

Maar in plaats van de kerk in te gaan, waar de mensen bijna een half uur in angstige spanning zaten te wachten, liep hij weer voor de zoveelste maal naar het midden van de dorpsweg. Meester ging hem na. Ze tuurden de weg af. Niets te zien. Ja, toch! Twee felle lichten naderden snel. Een auto? Vast en zeker! Wat mocht dat betekenen?

Vlak bij de kerk verminderde de auto vaart en precies bij de kerkdeur stond de wagen stil. De auto van de baron!

Haastig liepen vader en meester er heen, op de voet gevolgd door de koster en de veldwachter.

Een portier zwaaide open, en daar. . . . wipte Mineke de auto uit.

„Maar kind,” riep vader. „Waar kom jij vandaan?”

„Van het kasteel, vader,” juichte ze.

Op hetzelfde ogenblik stapte Kamp uit en zei lachend: „Ja,

ja dominee, die Mineke van u durft veel!”

„Durft veel?” ’t Was dominee nog niet zo heel duidelijk. Pas toen juffrouw Kamp en Leentje ook uit de auto te voorschijn kwamen, begon hij te begrijpen wat zijn dochtertje gedaan had. Zo’n Mineke toch!

„Kom, Leentje, gauw naar binnen,” maande juffrouw Kamp. „Anders zou je toch nog kou vatten.”

Samen met Mineke liep de familie Kamp de kerk in, waar de mensen natuurlijk nieuwsgierig achterom zaten te kijken. Mevrouw Tolsma was ook verbaasd toen ze hen met z’n vieren zag aankomen.

„O, kind,” zei ze dankbaar. „Wat heerlijk dat je er weer bent. We zijn zo ongerust geweest.”

Fluisterend legde juffrouw Kamp uit wat er vanmiddag allemaal gebeurd was.

Glimlachend keek mevrouw Tolsma de meisjes na, die stralend naar hun plaats liepen. „’t Zijn toch ook zulke echt trouwe vriendinnetjes,” zei ze zachtjes.

Intussen zagen de anderen buiten, dat het de baron zèlf was, die daar uit de wagen stapte.

De veldwachter klapte de hakken tegen elkaar en salueerde. Lachend liep de baron op dominee Tolsma en meester Verwei toe en schudde hen de hand.

Vader bedankte de baron.

„Geen dank,” weerde hij af. „Ik heb uw dochtertje beloofd bij het Kerstfeest te blijven, omdat ik Leentje ook weer thuis zal brengen. Is er voor mij nog een plaatsje vrij, koster?”

„Zeker, mijnheer de baron, gaat u maar n ee, dan zal ik u een plaats aanwijzen.”

„Ja,” zei vader, „en dan zullen we dadelijk beginnen, want het is al laat!”

Binnen was het alweer rustig geworden, toen de mensen begrepen, dat alles in orde was.

Daar zaten ze nu . . . . Leentje en Mineke, naast elkaar tussen de Zondagsschoolkinderen. En in de achterste bank de baron . . . .

Zo kwam het, dat het al vijf voor zes was toen het Kerstfeest begon.